

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/11/2017
Identifikačné číslo spisu: 3012899424
Dátum vydania rozhodnutia: 20.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3012899424.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Slovenská konsolidačná, a.s., so sídlom Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, zastúpeného JUDr. Martinom Lipovským, podpredsedom predstavenstva, proti žalovanej: Ing. Eva Vánková, bytom Sklárska 12, 914 41 Nemšová, (obchodné meno: Ing. Eva Vánková OSA, Javorová 30, Trenčín, IČO: 30 705 215), právne zastúpenej JUDr. Jozefom Herbulákom, advokátom, so sídlom Brnianska 1K, 911 05 Trenčín, o zaplatenie 5.949,52 Eur s príslušenstvom, vedeného na Okresnom súde Trenčín, pod sp. zn. 16Cb/637/1997, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu Trenčína zo dňa 15. júna 2016, č. k. 16Cob/47/2012-551, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaná m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín rozsudkom zo dňa 25. mája 2006, č. k. 16Cb/637/1997-332, žalobu zamietol s tým, že uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 120.335,-Sk (3.994,39 Eur), k rukám vtedajšieho právneho zástupcu žalovanej JUDr. Ľubomíra Porubana, advokáta, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy vo výške 534.612,10 Sk (17.745,87 Eur) spolu so 16,06 % úrokom z omeškania odo dňa 19.06.1997 do zaplatenia spolu s náhradou trov konania. Svoj nárok žalobca odôvodnil titulom vrátenia úveru poskytnutého žalovanej Slovenskou štátnou sporiteľňou (ďalej aj ako „právny predchodca žalobcu“), ktorej právnym nástupcom je žalobca. Úver bol žalovanej poskytnutý v celkovej výške 600.000,- Sk (19.916,35 Eur), a to na základe Úverovej zmluvy č. 78/82525/6 zo dňa 12.05.1992 (ďalej len „Zmluva“). Súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie žalobcu zamietol s odôvodnením, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal výšku nenávratného zostatku úveru poskytnutého právnym predchodcom žalobcu žalovanej. Článok 11 Zmluvy v znení: „Sporiteľňa je oprávnená viesť úver na bežnom účte a pripisovať úroky, poplatky, náhrady, prípadne paušály náhrad k istine.“, súd prvej inštancie posúdil ako neplatný z dôvodu, že zmluvné strany si v ňom

nedohodli pripisovanie úrokov, poplatkov, náhrad, prípadne paušálnych náhrad k istine, spolu s úročením. Nejasnosť, nekonkrétnosť a nezrozumiteľnosť článku 11 Zmluvy mali podľa názoru súdu prvej inštancie za následok jeho neplatnosť. S prihliadnutím na uvedené súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovi vzniklo právo na vrátenie poskytnutého úveru podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka a na zaplatenie úroku, prípadne úroku z omeškania, ktorý však žalobca neuplatnil riadne v súlade s ust. § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, nevyčíslil ani nepreukázal jeho opodstatnenosť ani napriek výzve súdu. Okrem iného súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca nevyčíslil žalovanú pohľadávku a v konaní nepreukázal, akú časť istiny poskytnutého úveru, úrokov, úrokov z omeškania a poplatkov žalovaná neuhradila, a teda v ktorej časti je žalovaná pohľadávka dôvodná. Uvedené malo za následok zamietnutie žaloby.

2. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, na odvolanie žalovanej, napadnutým rozsudkom zo dňa 15. júna 2016, č. k. 16Cob/47/2012-551, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že žalovaná v priebehu konania preukázala čerpanie z poskytnutého úveru vo výške 599.857,70 Sk (19.911,63 Eur), pričom nedočerpaný zostatok predstavoval sumu vo výške 142,30 Sk (4,72 Eur). V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané aj tú skutočnosť, že žalovaná žalobcovi uhradila celkovú sumu vo výške 742.913,70 Sk. S názorom súdu prvej inštancie ohľadom neplatnosti článku 11 Zmluvy podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko bol tento nejasný, nekonkrétny a nezrozumiteľný, sa odvolací súd stotožnil. Pre doplnenie odvolací súd uviedol, že z článku 11 Zmluvy nie je jasné, aké úroky, poplatky, náhrady, prípadne paušálne náhrady sa majú pripisovať k istine. Súčasťou Zmluvy neboli všeobecné podmienky pre poskytovanie úverov, ktoré by konkretizovali úročenie a zmluvné strany by s nimi boli oboznámené. V článku 2 a článku 9 Zmluvy boli dohodnuté riadne úroky, pričom odvolací súd ich posúdil ako platné. Odvolací súd sa priklonil k názoru súdu prvej inštancie v tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v súvislosti s preukazovaním, z čoho presne pozostáva žalovaná pohľadávka, resp. akú časť tvorí istina, úroky, úroky z omeškania - sankčné úroky a poplatky. Ani napriek špecifikácii uplatnenej pohľadávky žalobcom a predloženým listinným dôkazom nebolo podľa odvolacieho súdu možné zistiť sumu istiny a ostatných nárokov. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že špecifikácia akéhokoľvek nároku nie je vecou súdu, ale ako bremeno tvrdenia zaťažuje žalobcu, ktorý požaduje zaplatenie uplatnenej sumy od žalovaného, pričom je povinnosťou žalobcu z akých nárokov požadovaná suma pozostáva a akým spôsobom ich žalobca vypočítal. Naopak povinnosťou súdu je preskúmať dôvodnosť uplatnenej pohľadávky. Vzhľadom na nespĺnenie dôkaznej povinnosti žalobcom v zmysle ust. § 120 ods. 1 O. s. p. odvolací súd skonštatoval, že uvedené malo pre žalobcu za následok nepriaznivé meritórne rozhodnutie. V závere odvolací súd zhrnul, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý sa v ňom zaoberal všetkými tvrdeniami a dôkazmi predloženými sporovými stranami, čím toto spĺňa náležitosti podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p., a preto ho odvolací súd potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1 a 2 O. s. p.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p. v spojení s ust. § 431 C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ zastáva názor, že odvolacie konanie je postihnuté vadou podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. Túto vadu dovolateľ vidí v tom, odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý vyvodil odlišný skutkový záver, aký vyplynul zo znaleckého dokazovania, v dôsledku čoho rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza zo skutkového zistenia bez toho, aby malo v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. V rámci uvedeného dovolateľ poukázal aj na judikatúru, a to R 4/69 a IV. US 115/03 a uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nedostatočne odôvodnené, čo má za následok porušenie práva na spravodlivý proces.

4. Dovolateľ upriamil pozornosť na znalecké posudky vypracované v konaní pred súdom prvej inštancie, a to znalecký posudok č. 17/2000 zo dňa 15.11.2000, vypracovaný Prof. Ing. Milanom Rajňákom, DrSc. a kontrolný znalecký posudok 2/2003 zo dňa 31.07.2003 vypracovaný Ing. Jánom Piškom (ďalej len „znalecké posudky“). Zo znaleckých posudkov vyplýva, že výška zostatku úveru je v sume 11.256,98 Eur (339.127,80 Sk) ku dňu 18.06.1997, že žalovaná mala zaplatiť žalobcovi celkovo sumu vo výške 30.609,70 Eur (922.147,90 Sk), avšak nakoľko preukázateľne zaplatila už sumu vo výške

24.660,18 Eur (742.912,70 Sk), zostávajúca časť, ktorú je žalovaná povinná ešte doplatiť, predstavuje sumu vo výške 5.949,52 Eur (179.235,20 Sk) s príslušenstvom. Na doplnenie dovolateľ uviedol, že znalecké posudky boli vpracované bez kapitalizácie úrokov, tzn. bez aplikácie článku 11 Zmluvy. S prihliadnutím na uvedené sa dovolateľ nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie ako ani s názorom odvolacieho súdu, podľa ktorých je žaloba nedôvodná v celom rozsahu.

5. Nakoľko bola v znaleckých posudkoch uvedená vyššia suma, akú si nárokuje žalobca, dovolateľ nevidí opodstatnenosť skutkového záveru vysloveného súdom v tom, že nárok žalobcu je nedôvodný v celej výške. Absenciu vyporiadania sa so závermi uvedenými v znaleckých posudkoch v rozhodnutí súdu prvej inštancie dovolateľ považuje za vadu, ktorú neodstránil ani odvolací súd. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. K dovolaniu žalobcu sa žalovaná vyjadrila prostredníctvom svojho právneho zástupcu s tým, že podľa nej dovolanie žalobcu svojím obsahom nie je prípustné. Žalovaná považuje dovolanie žalobcu ako prejav jeho nespokojnosti s rozhodnutím odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie. K tvrdeniu dovolateľa, že súdy porušili jeho procesné práva v spôsobe hodnotenia dôkazov, žalovaná upriamila pozornosť na ust. § 132 O. s. p. účinného v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktoré zakotvuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov. V tejto súvislosti žalovaná zdôraznila, že súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť, poukázala pritom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 3Cdo/204/2009 a rozhodnutia R 42/1993. S argumentáciou dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa žalovaná nestotožnila a uviedla, že podľa nej je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia jasné, presvedčivé a po vecnej stránke správne. Žalovaná zastáva názor, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie, resp. nehodnotí dôkazy vykonané súdom prvej inštancie ani odvolacím súdom. Vzhľadom na uvedené, ak žalobca počas celého konania nevedel špecifikovať, z čoho pozostáva ním uplatnená suma, t. j. akým spôsobom k nej dospel a tieto rozhodujúce skutočnosti sa nepodarilo preukázať ani v rámci nariadeného znaleckého dokazovania, konanie podľa žalovanej nemohlo skončiť s iným výsledkom ako zamietnutím žaloby. V závere svojho vyjadrenia žalovaná žiadala odmietnuť dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. spolu s priznaním trov konania v jej prospech.

7. Na vyjadrenie žalovanej zareagoval dovolateľ svojím vyjadrením, v ktorom upresnil dovolací dôvod v tom, že nenapáda zásadu voľného hodnotenia dôkazov ani nesprávnosť hodnotenia dôkazov, ale absenciu vyhodnotenia dôkazov, ktorými boli vyjadrenia znalcov obsiahnutých v znaleckých posudkoch. Žalobca zdôraznil, že súd musí uviesť ako vyhodnotil všetky dôkazy, teda aj tento dôkaz, vysvetliť ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia, a to o to viac, keď práve na základe tohto dôkazu bol žalobca dvakrát čiastočne úspešný v odvolacom konaní. Opakovanie žalobca uviedol, že neodstrániteľnú vadu konania vidí v tom, že sa súd prvej inštancie vôbec nevyjadril k záveru znalcov na otázku č. 2, pričom túto vadu neodstránil ani odvolací súd. Uvedený postup žalobca kvalifikuje ako porušenie práva na spravodlivý proces.

8. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá zotrvala na svojich tvrdeniach uvedených v predošlom vyjadrení a doplnila, že nakoľko si žalobca nesplnil svoju základnú povinnosť spočívajúcu v preukázaní výšky nevráteného zostatku úveru poskytnutého právnym predchodcom žalobcu žalovanej, hodnotenie znaleckých posudkov by bolo podľa nej nadbytočné.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.).

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia,

či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

12. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (ust. § 419 C. s. p.).

13. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

15. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

16. Dovolanie v Civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované, ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť: a/ Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení.

b/ Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobou je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok napĺňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1346).

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

18. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

19. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

20. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa

všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

22. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

23. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ za vadu konania, ktorou mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., považuje dovolateľ to, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý vyvodil odlišný skutkový záver, aký vyplynul zo znaleckého dokazovania, v dôsledku čoho rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza zo skutkového zistenia bez toho, aby malo v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Nesprávny procesný postup spočíva v tom, že sa súd prvej inštancie vôbec nevyjadril k znaleckým posudkom, resp. záveru znalcov na otázku č. 2, pričom túto vadu neodstránil ani odvolací súd. Uvedené po obsahovej stránke predstavuje námietku dovolateľa k vykonanému dokazovaniu. Dovolateľ má ďalej za to, že v dôsledku uvedeného napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou nedostatočného odôvodnenia.

24. K námietke dovolateľa o absencii vyhodnotenia dôkazu spočívajúcej v tom, že sa súd prvej inštancie vôbec nevyjadril k znaleckým posudkom, resp. záveru znalcov na otázku č. 2, pričom túto vadu neodstránil ani odvolací súd, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

25. Podľa ust. § 185 ods. 1 C. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ust. § 191 ods. 1 C. s. p.). Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd na pojednávaní konanom dňa 15.06.2016 (zápisnica z pojednávania na č. l. 545 - 547 spisu), kde sa zúčastnili obidve sporové strany vykonal dokazovanie okrem iného aj znaleckými posudkami s tým, že dokazovanie vyhlásil za skončené. Dovolací súd oboznámením sa s dovolacím dôvodom dospel k záveru, že procesným postupom odvolacieho súdu nedošlo v konaní k vade, ktorá by znemožnila žalobcovi realizovať jeho práva, tzn. nedošlo na strane žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. K námietke dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II ÚS 383/06).

27. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a

skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

28. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29. apríla 1993, séria A. č.254-B, s.49, § 30).

29. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 234 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

30. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo sporovým stranám dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

31. Ust. § 220 ods. 2 C. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (ust. § 378 C. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí sporové strany jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozsudku slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

32. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

33. Dovolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu zistil, že nedošlo k procesnej vade konania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 C. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Odvolací súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa ohľadom neunesenia dôkazného bremena žalobcom a nepreukázania, z čoho presne pozostáva žalovaná pohľadávka potvrdil. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

34. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. procesne prípustné, a preto jeho dovolanie odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.